

חקת דרוש א.

במדבר

חַסְדֵּי אֱלֹהֵינוּ
 אֵלֶּיךָ נִשְׁתַּחֲוֶה
 שׁוֹמֵר חַסְדֵּיךָ
 שֶׁכֵּן יִשְׁתַּחֲוֶה
 וְעוֹשֵׂה נִסִּים
 עֲלֵינוּ וְעַל

פ לא תוכל
לממן יוט
לע ולכד

1234567 ח"ה

[illegible]

פִּיטוּחַ חֵט אֶת לֶכֶס לַעֲבֹדֶת וַיִּהְיוּ
 כֹּלֶס עֹמְקִי לְמַעַם וְלֹא וַיִּהְיוּ
 בְּקִרְחָה שֶׁמֶה שְׁלֹמֹד כַּעַם לֵן
 בַּסּ חֲמוֹת וִירֵשׁ
 גִּיטוּסֵס

וְהָיָה כִּי יֵרָאֶה
לְעַמּוּקָם וְלֹא
יִשְׁכַּח לֵב עַמּוּקָם

וְהָיָה כִּי יֵרָאֶה
לְעַמּוּקָם וְלֹא
יִשְׁכַּח לֵב עַמּוּקָם

[illegible]

1234567 ח"ה"א

וְהָיָה דָּקָה חֹחַ - כִּנֹּה אֶבֶן לְמִלֵּן מִהַ שְׁמֵן שֶׁנֶּחֱצֵן וְהָיָה חֹקֶת הַתּוֹרָה
 כְּסוּדָה בֹּא - שְׁמֵרָה בֹּא לְלִמּוּד עַל הַכֹּלל בְּלִי שְׁמֵרָה כִּפְלִיל
 לְלִמּוּד וְכו' - בְּיָדוֹת הָיָה וְכֵן הָיָה מֵהַדָּר אֲלִימָה לְאֵלֵינוּ שֶׁהָיָה
 בְּשֶׁן לְקִיּוּדוֹ שֶׁבְּשֶׁדָּר דְּרָמָה כֵּן נִתְנָה לְפָנֶיךָ מוֹלָדָה לוֹ
 בְּרָחָה אֲדוּמָה בְּתוֹךְ עֲרֻד לְהוֹרֹת - לוֹ אֶפֶס כִּי לֹא תִהְיֶה
 תִּשְׁלֹחֶנּוּ עַל הַדָּרָךְ אֲשֶׁר הָיָה עוֹשֶׂה מִסְבֵּרָה כְּמֵסֶל שֶׁלֹּא
 הָיָה עָלָה נִטְוִיָּה וְכו' - אֲלֵמָה מִסְבֵּרָה הָיָה עוֹשֶׂה - וְאֵלֵינוּ לוֹ
 שֶׁרָצָה לְעִשְׂוֹת דְּבָרִים לְפָנֶיךָ פִּשְׁעֵל וּפְנִימָה יִתְּרוֹ לְפָנֶיךָ
 שֶׁכָּל מַעֲשֵׂיהָ חֹקָה כֹּלָּה טַעַם וְלֹאֶה כְּבֹד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת
 אִמְךָ כְּאִשֶּׁר נִדָּה אֲלֵהֶיךָ לֹא לְשׁוֹקֵן שֶׁלָּה תַעֲשֶׂה מִסְבֵּרָה
 וְעַל שִׁירָשׁוֹ מִסֵּם כִּי הָיָה מִפְּנֵי מֵה כְּרֻכּוֹת הַדִּלְעוֹנוֹת
 לֹא נִתְּנָה בְּהֵם סוֹךְ וְכו' אֵל עַד שֶׁתִּהְיֶה מוֹלָלִי וְכו' שֶׁלֹּאֵם
 כְּאִשֶּׁר בְּהֵם סוֹךְ דָּקָה דִּהָא וְהָיָה וְהָיָה קָרִי כִי רַב הָיָה אֵלָּה
 הַקִּי לְרִידִי לֹא נִתְּנָה בְּהֵם לְמַעַן יִיטֵב לָךְ כְּנִמְשֵׁל אֵלֵינוּ אֵלָּה
 לְמַעַן יִיטֵב לָךְ הַיּוֹם כִּי הָיָה בְּכֹחֵהּ כִּי עַל - דְּרָקָה וְקָבֵר
 יִקְבְּלוּהָ - וְכֵהָ בְּכֹחֵךְ מֵהַ שְׁמֵן שֶׁלֹּא קָרִי אֲחִי וְשִׁמְשֵׁן וְכו'
 וְהָיָה תִּדְבֵּר אֲלֵינוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר יִשְׁמַר ה' אֲלֵינוּ וְשִׁמְשֵׁן
 וְשִׁמְשֵׁן שֶׁקָּסָה לְפָנֶיךָ חֲדָרֵי הַיָּם מִלּוֹת שִׁיחָה לְפָנֶיךָ שֶׁהָיָה
 כְּסוּדָה וְשִׁמְשֵׁן שֶׁנִּסְתַּבְּחָה עֲלֵינוּ אֵלָּה כְּרָאֵה שֶׁעָבַדְתָּ אֲחֵרִי
 וְשִׁמְשֵׁן וְשִׁמְשֵׁן וְשִׁמְשֵׁן לְפָנֶיךָ דְּבָרֹת אֲחֵרֹת בְּפָנֶיךָ
 כְּבֹד אֶת אֲבִיךָ וְכו' לֹא תִרְעָה וְכו' כִּי מִסְבֵּרָה דְּבָרָךְ לְכָל כו'
 אֲחֵרִי וְאֶת תִּדְבֵּר אֲלֵינוּ וְכו' וְשִׁמְשֵׁן כְּאֵלָּה שֶׁהָיָה מִלּוֹת
 לֹא תַעֲשֶׂה מִהַכְרֵשֶׁת יִדְעָה אֵלָּה אֲחֵרִי שֶׁנִּסְתַּבְּחָה עֲלֵינוּ וְכו'
 הַקִּיָּה שֶׁמַּעֲשֶׂה אֶת קוֹל דְּרִיבֵינוּ כְּלֹמֶה אֲבִיכִי כְּוֹנֵן עֲתֵה
 כְּאֲחֵרֹת וְעַד מֵה שֶׁדְּבָרֵךְ כִּי בְּרָאשִׁיתָ שֶׁן כְּאֲחֵרֹת
 בְּוִשְׁתֵּם רְנִיָּה הִסִּיכּוּ וְכו' וְלִשְׁכָּךְ כְּאֵלֵךְ פֶּאֶן וְאֶת חֹקֶת

• קרב אמה
במצ' ימ'

חוקה דריש

מסח

אכלין הפסח הלכות מדוכות וחלוק דיונה רבו מספור
וכי יתער תלך לתת טעם וסכר ולא להשיב כל חלוקי
הדינים על אותו הטעם ואם החכמה שלמה חמלך עת
כאשר כליונותו הסתכן במעגל מרת שם אכדו עשתנותו
כאן חור וקודת על דרכות הראשונות שהי סכור סמל
דכרי חפץ ליוסכן וכא עד תכליתו ונתחר על מה שהוסף
דשת במנות האל במת קאמ אני ארבה ולא אסור כדברים
סנתגלו טעמן במקרא ואנא פנה חכמתו וסוכלתתו
כי בקש להתחכם על דכרי רבו טאמר לא ירבה לו נשים
ולא יסור לבנו והוא אמר אני ארבה ולא אסור לא ששלמה
מתוך סנתגה לו חכמה כפספס שלל בדרך טבע בני
האר' כמס לו הס'ת הנה נתתי לב חכם וככון אשר כמור
לא היה לפניך ואחר כך לא היה כמור וכתוב ביה ויחכם
מכל האדם וכו' אמר בדעת שלל אשר תורה פן יסור לא
כלפי כל האדם שירדת הוה' לסוף חכמתו של בשר ודם
הקנויות לו מלידה ומכטן וראה שיטע בכך אבל חכמתו
של שלמה סנתגה לו במתנת מן השמים מתת אלהים הוא
ולא עליה תהיה המנפת בנפלת בשם המכשוליו :

ורא לו כי טעם הכתוב ולא יסור לבנו מקנטר
לשלמה שהיה היה מבקש טעמים למטות
וכרבי שמעון דרריש טעמא דקרא ולדירו לא היה נריך
הכתוב לומר ולא יסור דממלא שמע' לה כמס באלמנה
שאמ הכתוב לא תחבול בגד אלמנה לפי שמשואה שם רש
כסוכנותי אבל עשירה לא לכך דרש רש שלל בל הכתוב
לקחמור ולומר אפי' וסמירה את לבו ה' לא ישאנה אכ
למה נאמר לא ירבה לו נשים אפי' כאכניגיל בדינן בשר'
כ' ור' יהודה דריש טעמא דקרא התם בפ' המקבל נאמר
אלפנית בין שהיה בין עשירה ומה אני מקיים ולא
יסור לזמ' מרבה הוא לו וכלבד שלל והיו מסירות את לבו
נמא בקיט חללא בתרי גוסי וחזקי סטרא לבי תרי ועוד
קרי' הרבה מקמסירות עזונות מואכיות וכו' ולא עוד
אלא שגשג בל פרעה והיא מנרית כדור א וכלת סל בלית
ק' מעמנויות שאמר את הזכרים איסור שלם התיר את
הנקבות מיד וכו' כראת כס הערל ור' מייית מדכתי בני
אשר יולדו הכתוב תללן בלידה ואף בזו שלמה קעה שרן
ק' ובעצמו ולא השגיח על המקרא שהכתוב תללן בלידה
ואף בלא ירבה טעה אף לתנא קמא דלא דריש טעמא
דקרא ואמר עד אפ' אכ מה תלמוד לומר ולא יסור ירדה
תורק לסוף דעת הנכדראים ססוף הוא סר אפילו חכם
כשלמה :

ורג לבבוק כשראה שאף חכמתו הנכבדת קצרה
מהשיג סודו התורה ותעלומיו יק' וכשהגיע
לפרס פרה ומשכב בה מחשכו לדרוש ולתור בה והחקר
על כל חלקי דיונה כי רבו לא ראה אותם מכונני לדרוש
ותשוכותיו נאמר מעל חור וקודה כי חכמת העור שגבה
מאד משכל כל משכיל ואין ידוע בלתי לה לבדו ונתחדט
על מה שנתחכם במנחות שראה שנוקש בהם בנפוחות
האחוז כפס וכן הורה ולא כוש כדבריו שאם דכתי אני
עם לבי לאמר הנה אני הגדלתו וקוספת חכמה על כל
אשר היה לפני בירושלים ולבי ראה הרבה חכמה ודעת
כלו מלבד מה שלכו ראה הרבה חכמה ודעת סנתגה לו
הק'ת במתגה עוד הוא הגדיל והוסף להתחכם כד' וק

חקירות ופיתוחות כלם ויתר טה' קהל חכם מזה חכמתו
עוד למד דעת את העם ונתחכם יותר כמס ומתלמידו
יותר מכול כענין שחכמתו רבה וקצרה ונסבה עד למעלה
אך אני הגדלתו והוספתו וכו' וז' מה נאמנו לו מן הסמו'
דכתיב ויחכם מכל האר' וכו' ולבי ראה הרבה חכמה ודעת
סנתגם וספקר על דלת התורה והבין יותר לפי סנתגכ'
מזה לזה כמס דת עשירים כמקו' אחר ואחנה כלבו לדע'
חכמה ודעת הוללות וסכלות כלל לא מפני הוללות וחמד'
נשים תסדח חכמתו ותזוז דעתו כי כדאי אני להחזיק
בסתיהם ידעתי שגם זה רעיון רוח' סנתגשתי בשמים
האחת כי ברוב חכמה רוב כעם סכל הגדול מחכרו ונר
גדל ממנו וזוסיף דעת יוסף מאכוב סאגגות נעשו לו
בדוכות דכתיב והגר לעמי פשעם ולל' כל זה נסיתי
בחכמה סנתן הנה חכמתי להשיג אמרתי אחכא וראיתי
ס'קא רחוקה ממני ולא זו כלבד אלא רחוק מה שהי כלל'
ראיתי עבטן רחוק יותר מזה ס'קא קוד סנתגשט שטמון
עמון מו ימנאמ ועד מ' המלך תפלי מה סכרע כד שלל
נרעך אכ רחוק מה שהיה בטבע עמון ופמון עמון מה שאמר
הקבע למעלה מן השכל מ' ימנאמ ויראה לו שז סאמר
המקור ל'ת תמא אכ עד תכלית שדו תבא כמס דרימס
ל' ב' דעות על קוסית הידועה דהבמורה שהיא יתברך
ויריעתו אחת שאי פשט להשיג מהותו כד לא מכל להסית
ודיעתו ועל כן אמר כמס שא' למנא מקר אלנה כד אר
למנא תכליות ומה היתה בוקטם סנתגט שטמו בהם וכן
דור' אמר כי יתחמך לבני כלל וסנתגשט להענין כענין פ' ימנאמ
כמס אשרי דיו' סמחמך את רינו וכללחתי אשתין לשון לבני וכללחתי
חן שטן לענין סנון לענין במפעלות אלהים מוטא אני את אשתין יע'
ענמי בעד פיוס הולרי דכתי וסור שרא אדם יולד וכדעת
ושכל האנושי לא אדע בגדר הסתמות אל חכמת לב ככון
אשר ל'ת לו חקר כד גדר סכלי עם מפעלותיך שהם
למעל מן השכל כמו שהשכל למעלה ממהמז הסד ונשכב
מהם ועד יס לפי אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני כי ארעתי
אמרתי אחכמה ואהיה יותר קרוב אל ההסגחה וראיתי
אותה שהיה היא רחוקה כמות שהיה ולא עוד אלא רחוק
מה ש'קים כלל כל מה שנתחכם ראיתי שחקר בתורה הגה
יותר רחוק ממה שהייתי חושב וכל מה שהעמתי בה
ראיתי שהיא עמון בלתי אסרית למנאמ וכל שהיה מ'ס
דור המלך עה לכל תכל' ראיתי קן רבם ממתך מאד פי
כל תכלית שאדם מבקשה אשעי שלל הגיע אליו נראה לו ככל פכלת
גדול טככ' וכד מה סטרא וזהו חפץ קרוב להשיגו אבל יאמ קן
במנחות כל מה שאט סורה בל' אט מכד רחב מאד יותר רשעם שטמון
מבית חל' ואל זה נוסים דכרי דכ' כשאל לו העל' מאד :

אלין מליא דאתון עבדין נאמים כמעט טפשים אל ככס
רוח תווי באוה' א'ים מיומי וכד' רט' לומ כי אף כעניני
קעולם יש דכרי שאין בשכל האדם להשיג אף כי בחכמ'
קתורה האלקית כי עדין לא השיגו ארסטו וחכריו חכמי
הטבע למת טעם וסכה לאכן סקאלמיסס להית תופסת
הכרול ואכן האמכרה תופסת התבן וענין מלו הים
וחסרולו כמקומות מחולפים לשנים מוזמנים וסגולת
האשקמוטאה למשוך סלחק סאדממה וכן כמה סגולות
בשרשים וכאכנים מרעה פשלתם ולא מרעה סכנת וזו
אחית מ'ס עשכ סטראומאס טוכ למי סהו נכסה וזה חק
תיונית

והנה שטמון
סנתגט חכם
קודמו

החקר אלון
פסח אס עד
פכלית סד
פכא

פ' ימנאמ
לבי וכללחתי
אשתין יע'

פ' ארעתי
פכמה ויהי
רחוקה ממני

סנתגט 1234567

סנתגט
סנתגט
סנתגט
סנתגט

תנוות הנפשות בארץ ורעו בעלי הטבע שרפה ורעפות
הקטרתה פי העיקרים שהיה לא נודע סבתם מכל נדע
סגולתם כי חכמת האדם קצרה מהשת הדבריו המפלאים
הנבראיו מאת ית' בחכמה ובתבונה כש דבריו תורה ופי
דבריו יותר אל תלמידיו ואל חיוכי לא המת מטמ' ולא המו'
מטהר' לא את הקבה חוק מקדשו גזרה גזרתו וכו' ולכל
הפחו יש בידיו ללמד ממונו כי על כל מוצ' פה עשו נכר
או ימיה וטומאתו וטהרתו תלויה בזה וכמש' בשלמי וימיה
אדג' אסריכ' ישראל לפני מי אתם טהריו ומי מטק' אתכ'
אכיר פכשמי נא וזרקתו עליכ' וכו' על טהר' הנפ' מעצבות
וזה לפני ה' תטהרו לא טהרת הגוף שהי' נגד בני אדם
ורא' מש' הנבי' בן אדם בית ישראל יושבי על אדמתם
וכו' כשנאמר הגד' הית' דרכ' לפני ויבא אל הגוים
אשר באו וכו' וזרקתו עליכם מים טהוריו וכו' וכל בדרך
כלל ענין ההקש שהקיש דרכם לטומאת הכהה מהו ועוד
שקיים בהזאת מים טהורים ואין כזה צריכה אלא טהרת
ימים ומי מקוה ונדרקדק מה טעם לשון יחיד ויבא אל הגוים
מאחר שכל הקשר בולח בלשון רבים כאמרה ועוד אחרי
אמ' ואם תלמדו בזה ויורה בארצות חור ואמ' ויבואו אל
הנה ואלה דבר דתפארו יתנו ויורה שכוונת הכה' לומר
שבקדושת בית ישראל יושבי על אדמתו וכלל' ענין טהרה
אלא הואיל ולא היה בידם עין חילול' ה' סאוייהו בידקוהו
וכתום היה לטהר עצמן ולחזור בתשוב' ויתקבר לקם על
הקרבנות וזכית המקדש וקדשת הארץ העם סתם בה
נאמר עת' על הטהר ועל העבודה שהיה בה ולשכר אחר
בטומאת הכהה היה דרכ' לפני של שלש בחינ' נמשל לכמה
הא' כדע' כי כמו אשת אחיו נדה הוא וכו' אשת אחיו נדה
לא מה נדה ויש לה התר' אף אשת אחיו יש לה התר' כגשת
אחיו בלא כניס' לכך האשמה לטומאת הכהה שיש לה התר'
ועוד שהתרה בידה שסופר' מהפירה וימים ואחר מטהר
במי מקוה לפי שלא היה בידם עין חילול' ה' ועוד אם חטאו
לא היה הגוי כולו ורבי מהם מן וקי' מעון אכל כאן כולם
חטאו ואמרו בפשרא מש' פר העלם דבר של נכור שלא
כאמ' בו פרכת הקדש מכל למלך כ' קאסרחה עליו מדיכ' אם
מעט פרה פמלי' שלו מתקיימת אם רוכ' סדחה אין פמליה
שלו מתקיימת ואזו ואספוך חמתי עליה על הדם שאמרו
בשן של שכינה מסתלק מישאל לכן הקבה סלקס מא'
כדרכם וכעלילותם שפסחתיס הם גרמו לשכינה שתסתלק
מא' ואף הם יסתלקו מענה לכן ויבא אל הגוים אשר באו
טהר' ויחללו את שם קדשי כי אין שם קדשי באמור להם
עם ה' אלה כלום כל פמליה שלו היא וכלה סדחה אין כאן
קדושה ועוד שני ים ואחר' יבא עכשית חלול' ה' אין בו
כפר' כמש' אס' זכופר העין הזה לכס' צד תאוותיו ואטמוול
עם קדשי וכו' שלא לעכב כל הארץ הזה לא למענכם אט'
עשה כי אם לשם קדשי שלא יחלל' לכך וקדשתו את שמי
וכו' להקדשו בכם לעשותכם ולשון בעשית קשה אם פלא
שלא להזניח מלא ומתן עד דור אחד אחר מיתתם אלא
לעשיתם ויט' שכתוב בהקדשי בכם לעשית' פי לעשיתם
על האוי' המתל' שם אמתן עד לאחד גיתה כמו שמדת
האין נותב נאמ' שם מתלל' אם מערכ' אין תקוה ותחלת
כי אין הדבר טרדס והרי טומאה זו רעוה לטומאת מת
מאין כידו לטהר עצמן אעפ' מטהר' פה יסין' אם לא הזה

אוצר החכמה

בן אדם בית ישראל יושבי על אדמתם

ואהיה

מאמר אלהי ארזי כהה יש ייה כדה יש לו התר אף אשת אחיו יש לך התר

אספוך חמתי עליהם על הדם על פמליהם על שמי

עלע כהן שהיה מלישי ופכשמי אחר ויטהר דכתיב שגד
טומאתו כו' נמצא שטהרתו תלויה באחרי ואפי' הוא עצמו
כהן אוני ויכול להיות על עצמו עד שיכא כהן טהור אחר
ומאחר שכולן נטמאו בעון מי יזה עליהם הרי מקרא כת'
וזהו הטעם על הטמא לשיכר הקבה בקדושתו ית' כתיב
והקדש עליכם וכו' וזש' ר' עקיבא אסריכ' ישראל לפני מי
אתם מטהרים וכו' ומי מטהר אתכ' כלל' לא על פניה אלא
הקבה בעצמו ובכבודו לטע' זה שאמרו וכהה מקוה ישראל
ה וכן מטמו שאמרו רבותי אל כפוך דרכות מפני מה לא
כאמר מן באשרי מפני שכאמר בה מפלת של ישראל דכתי'
נפלה לא תוסיף קום בתול' ישראל ואמ' רבה אעפ' כן כל
דור וסמכן ברח' הקדש שנאמ' סומך ה' לכל הנופלי כס'
שמעוה' אלא בדרוש אלה הדבריו יעש' ועל דרך זה היה
דור אומ' רטת' ה' ארזכ' שבת שכות יעקב כלו בהיותם על
אדמתם היתה מתרצה בעד ארזכ' כמש' ביואל ויקנה ה'
לארצו ויחמול על עמו ואז כשנשאת עין עמך למד' כונס'
בסית כל חטאת למד' חוטף אספ' כל עברתך כענין שאל'
הסולח לכל עונכיו הרופ' לכל תחלואיו אך עתה הלואו
כמרכב סבית שאין לנו מרפא מלכנו ואין תקוה אלא משה
הקבה ולוא סובכו אלהי' ישענו וכו' הלעול דאנכי רבנו כי
עבסיו שיש חילול' ה' אינו מתקבר אלא עד המיתה ואחרי
מות הדור הזה תמשיך אחר לדור דורו הנה סוף כל סוף
השפוע תהיה מאתר' הלא אתה תשוב תחינו ועמך ישמחו
בך אות' העומדו בעת התשוב' אכ' למה זה תאחר להביאה
בימינו סדחנו ה' חסדך וישעך מתן לנו ולא תזכה לדור
אחרון כען בסוף סוף אתה דא' ה' המושיע ולא מלכנו
ויסבך שתהיה כונת חל' באמרים באלו מלכתי למה
בסמכה מיתת מרים לפני פרה מה פרה אדמסה
מכפרת אף מיתת הדדיוקי מכפר כי לא נכון מיעדן לשון
כפרה כי אם בקרבנות כגון חטאת ואשם אבל פרה אמרו
בפך דשכמות וככמה דוכתי פרה קדשי בדיק חבותיהו
ועם נא' כי היא סכה לכפרה שאינו מביא קרבנותיו עד
שיטהר כדכת' היתם ממי יותר היה צורך להשוות מיתת
הדדיוקי לקרבנות שהם הכפרה עצמה ולא הפרה שהיא
הכפר לכפרה ואיפשר שלזה השוו מיתת הדדיוקי למעשה
פרה לומר לא שהמית עצמ' מכפר בדרך שהקרבנו מכפר'
אלא במשך ממנה דומי דפרש שהפר' כמשך ממנה טהרה
ותיקון לטמא' ויש בה כ' הפכי ששנינו כל העוסקי' בפרה
מתחלה ועד' סוף משמא' בגדי כמנא שהיא מוחטת והיא
מורפאת כ' מיתת הדדיוקי ומשך ממנה תיקון ורפא' לכל
בני דורו בהתגחל' בני ישראל איש כחלתו ויכניעו את
לכם לשוב בתשוב' כעובר דר' יורא דאמרו הנהו בורמי
עד האידנא איכא קטינא חריך סקי דמגני עלן השתא פה
תהוי עלן הדורו תשובה בלכיתיה והנה או זדא קמסך
ממנה תועלת חשוב והיא ההכנעה והתשוב' כמו שנמשך
מהפרה תועלת חשוב מאפרק לטהר מטומאתו וחס' לא
ישמעו ולבס' ושימו שמירת אין מכין ואין איש שם על לך
הלא חללה יחקר זאת להעלית חימה ולקוס' נקם וכמא'
פירשתי הא דאמרי' כספך דר' גבי יוס' שטנג' בו גדליה
בן אחיקם ללמדך ששקולה מיתת הדדיוקי כשיפשת בית
אלהינו עש' כמש' הכתוב אלקי ונחמנו סרענו אנסת
תשובה לנו וכו' הדאית עש' קסס וכו' כת' ליריאר' נס'
להתקנס

מל משיח לא נחמנו סרענו אנסת

מל משיח לא נחמנו סרענו אנסת

מל משיח לא נחמנו סרענו אנסת

ΣΔΡ

הַמָּקַת הַדּוֹשׁ שְׁנִי

חד' רנה וסן
לא האמת
בוכי לא את'
דבר קט' וכו'